

[Boligministeren.]

at ejendommene sælges til liebhavere, efterhånden som en forening har opkøbt kvarteret til restaurering.

Det ærede medlem peger på, at lejligheder i det sociale boligbyggeri burde kunne overgå til ejerlejligheder, men ville dog undtage det socialfilantropiske byggeri; jeg tror, det ærede medlem hr. Niels Westerby var inde på det samme. Hertil vil jeg sige, at man kunne jo bruge den fremgangsmåde for år tilbage; men i dag ligger det ganske enkelt sådan, at lejlighederne til mindstbemidlede nu indgår i den almindelige boligmasse som er en del af denne, hvorved kommunerne sikres lejligheder til mindstbemidlede — altså i virkeligheden til dem, der tidligere nød godt af det socialfilantropiske byggeri, og derfor er det vanskeligt at skelne de to ting fra hinanden.

Må jeg i øvrigt sige, at som det blev nævnt af en del af ordførerne, er der jo allerede adskillige muligheder for under vore nuværende boligforhold at erhverve sig ret til egen lejlighed — der er i dag nævnt både andelsboligforeninger, interesse-selskaber og aktieselskaber. Men når tanken her er fremført med så megen styrke, som tilfældet har været, er det vel nok rimeligt, at man forsøger en principiel lovgivning om ejerlejligheder, og det kan man altså gøre ved at gennemføre det foreliggende lovforslag.

Når man mener, at § 10 er for snæver, vil jeg minde om, at der også i betænkningen er peget på en række af de problemer, der opstår omkring den ældre boligmasse, hvis den skal gøres til ejerlejligheder. Der er ingen tvivl om, at det vil øge mængden af omprioriteringer. Der er heller ingen tvivl om — i hvert fald så længe vi er inde i en periode, hvor det er nødvendigt med huslejustrøking — at en prisopskruining på gamle ejendomme vil finde sted, og det kan derfor blive nødvendigt, at man under en eller anden form dæmper på priserne. Der er også en lang række administrative problemer i de ældre ejen-

domme — langt flere, end man på forhånd regner med, når man vil omdanne en ejendom til ejerlejlighed — og endelig er det vistnok en kendsgerning, at det i de lande, hvor man har gennemført princippet, reelt ikke har været nogen succes. Der er derfor ikke alene fra socialdemokratisk, men også fra andre sider, rejst kritik af en ordning for gamle lejligheder.

Endelig vil jeg stærkt fraråde, at man går ind på at overføre ejerlejlighedsprincippet til det sociale byggeri. De sociale selskaber bygger jo ikke for at sælge, men for at skabe gode boliger til folk med jævne indkomster, og hvis man omdanner det sociale byggeri til ejerlejligheder, hvem skal så løse den lange række af sociale opgaver, som det sociale boligbyggeri har påtaget sig? Skal det være kommunerne? Når man ønsker at undtage boligerne til mindstbemidlede, er det jo netop udtryk for, at der er en række opgaver, der alligevel skal løses over for mindrebemidlede, mindstbemidlede, folkepensionister og invalidepensionister, foruden at man i nybyggerierne omkring Storkøbenhavn jo stiller et antal lejligheder til rådighed for saneringsramte inde fra København. Resultatet ville vel blive, at det kun ville være de af beboerne, der havde råd til at købe lejlighederne, der fik dem, og hvor skal så de øvrige bo?

Jeg kunne måske i den forbindelse med formandens tilladelse citere, hvad direktør Vilner i Bygge-Forum for april måned — ud over, hvad han skrev om ejerlejlighederne som et sygdomstegn — skrev om det sociale byggeri:

„Andre ser i ejerlejlighederne en chance for at komme det sociale byggeri til livs. Dersom man kunne gennemtvinge salg af de sociale ejendomme til lejerne, ville de sociale selskabers eksistensmuligheder meget hurtigt begrænses. Men er det et rimeligt politisk formål i en fri demokratisk stat, i hvilken folkettinget enstemmigt har vedtaget den støtte, på grundlag af hvilken både det sociale og